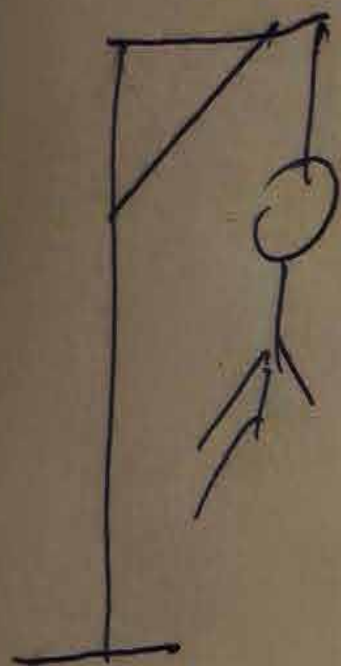

M I R O E

A E

MIRO JE...

Ovaj tekst mi nije trebao... Ali što ćeš. Malo sam zagrezao kao medo koji je ruku umjesto u košnicu gurnuo u osinjak. Izbodene ruke, koju mora izvući prije nego mu otekne, i praznog trbuha, napaćen traži gdje će gurnuti tu svoju ispaćeno-bolnu i oteklu šaku. E, baš se ja tako osjećam, uplašeno ne za šaku nego za sebe, jer poslije ove objave ću... riješite igru vješala i znat ćete.

Tako ja sada preživljavam ove dane, u neimaštini, ne sirotinjski, koji su jako teški i nekada mi suza krene kad otvorim špajzu i vidim samo najlon od konzervi mojih kozlića. Boki ju je htjela baciti, a ja ne dam, kao dijete koje je prvi put u ži-

votu pojelo kesicu bombona i ostao mu je samo šećer u toj njegovoj kesici. Ta moja neimaština je direktna posljedica moje terapije. Najbolje da me se gazi na sve strane, pa ću ja to preživjeti, biti bolji, jači, humaniji, pun ljubavi. Neću. Nego samo žedan. I ljut sam što u kući nema piva da ga kao svaki pošten građanin ove zemlje zveknem u dva gutljaja. Onaj osjećaj koji se pojavi kod trećeg velikog gutljaja i traje sve do petog. Kada ti para grlo i kao slap Nijagare pljusne u tvoje veliko jezero, želudac. Ovo je pitanje bilo neizostavno kod mog posjeta svim psihiatricama i psihijatrima. Koliko mogu na trenutačnoj terapiji popiti piva? Svi su malo zastali s odgovorom jer vjerojatno ne dobivaju takva pitanja svakodneвно, ali odgovor je bio svuda isti. Nula.

Nisu to doktori za alkoholičare i ovisnike, pa sam zaključio da to nije tema o kojoj raspravljaju s pacijentima. Ali da se mi vratimo mom stadu. Stadu mojih potamanjenih kozlića (pivo Kozel). To pivo je Boki kupila, po mom naputku za goste koji su trebali doći, ali hvala Bogu, nisu. I da se ne pokvare, ja radim plemenitu stvar. Rješavam jedno po jedno. Kao gladni vuk s tolikim guštom da mi sada suze oči. Ako tako ne piješ pivo, ni nemoj. Šteta tog tekućeg zlata. Ta neimaština se ne odnosi na novac, nego na sve drugo što jednom muškarcu treba. A ne treba puno. Pivo, vinčeko, malo vode, naravno gazirane, TV s “ljubavnim” programima, malo sporta (nekima, meni ne). Jedino što mogu reći da dugo treniram je hrkanje. Neizostavne gostione

kao mjesta za razgovore od nacionalne važnosti. I 20 eurića u džepu, pola kutije pljuga i to je sve. Samo to treba jednom muškarcu kroz život. I što je najbolje, ima samo jedno “stanje” u životu koje je malo problematično i traje koju godinu. To je pubertet. Kada smo živčani i najpametniji. I to najnormalnije priznamo.

Žene... ta invazivna vrsta ljepotica bez kojih ne možemo u biti ništa. Ostali bi kao mali Pale i ja u jednom od mojih snova. Neću pisati što je njima potrebno kroz život da bi preživjele jedan dan. To bi bilo previše teksta. Mislim da toliko teksta ne bih mogao uploadati na FB. Spomenut ću samo njihovu torbicu koju vuku sa sobom svaki dan. Kad zaviriš, prepadneš se. Ali sve treba, a kad nešto tražiš, baš toga nema. Pisat ću o njima-

vim stanjima. Mi imamo jedno stanje, pubertet, i to je to. A sada krećemo od stanja kroz koje prolaze žene, kao zrelije predstavnice ljudskog roda (njihova definicija). Držite mi fige, one dobre, predstavnici muškog roda.

Prvo, pubertet kroz koji one prolaze nije problematičan nego normalan. One su fine i kulturne, makar su subotom navečer za rigane darkerice, buntovnice, neke toliko divno raspoložene da bi si pucao u glavu samo da ne provodim vrijeme s njom ili njima. Ali to nije pubertet, to one sazrijevaju. I to je normalno. Što je tu čudno?

Drugo, menstruacija i problemi vezani uz nju. Moraš se maknuti iz kuće jer njoj hormoni divljaju i ona bi bila dobra, ali to su hormoni, da, oni o kojima doktori

pričaju, i to je opće opravdano. U stvari, jednostavnije rečeno, nije ona kriva nego hormoni. I da je to samo menstruacija koja traje tih par dana, svakog mjeseca, nego se ona sastoji od pred- i postmenstrualnih tegoba koje nisu vremenski ograničene nego u praksi traju, kad se zbroje, oko dvadeset osam dana mjesečno. Plus sama menstruacija. Blago nama. E, sada kada zbrojite drugo stanje, pitam vas koliko je u mjesecu imaju normalnih dana, dana bez tegoba. Nula. U stvari, možda dva puta kada popodne slučajno začore. A to se dogodi jedanput godišnje. I nisu živčane, jer je to normalno i opravdano kod tog stanja.

Treće, imamo pred- i postporođajne tegobe. O tome me je strah i pisati. Donesi ono što sam ti rekla. Ne valja. Daj

ono drugo, ako toga nemamo, pa u trgovinu, kupiš, ali zašto nisi uzeo i ono treće? Ja rekoh, nisi mi rekla. Ali bi ti to trebao znati. A ja Huidini koji čita misli. Pa to ni David Copperfield nije mogao. Ali dobro, i to je normalno i opravdano stanje. I što je najbolje, mi smo krivi za sve. A one su u tim fazama neuračunljivo normalne.

Četvrto, menopauza. I eto opet tih hormona. Hormoni koji plešu kolo po njihovim glavama i malo im je vruće, ja otvorim sve i smrzavam se, e sad je hladno, a ja se kuham. Rekoh draga, a da ti to svoje stanje rješavaš jednostavno kada ti je vruće skini vestu, a kada ti je hladno obuci. Ne, to ne mogu jer je to drukčija vrućina i hladnoća. A hormoni, pa koliko ih imaju. Tome nema kraja. Malo lju-

ta, malo vesela, pa red suza i sve to u petnaest minuta. Pa za tako malo vremena ja se ne mogu ni pokenjat ko' čovjek.

E sad zamislite kad se ta sva stanja izmiješaju u jedno. Ne mogu sva, ali neka mogu. Što dobivamo? Sami si na to pitanje odgovorite. Mene je strah to napisati. I pazi sad ovo. Ja jedan dan u mjesecu popizdim i živčan sam zbog konkretnih razloga, npr. sjebalo se nešto na jednom stroju. Ne mogu završiti posao koji je vezan datumom. Dio košta malo bogatstvo. Ona me pita, ne nego napada, da što ja mislim, do kada će to moje stanje živčnosti trajati. I TKO JE SAD TU LUD?

Zaključak je da je bolje biti junfer do četrdesete, da bi barem nešto živaca sačuvao za starost, a ne kao mi. Samo daj. Valjda će u starosti, kada postanemo na-

gluhi i ne čujemo jedno drugo i sakrijem
naočale da ne može naći, doći do tog
blaženog mira. Ali čisto sumnjam. Ni-
smo mi te sreće. I uvijek nas nadžive. Al'
jbg., volimo ih!